

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 72.

Tiende Session.

33te Møde.

Torsdagen den 26de Novbr.

(Fortsat.)

Bloch: Dersom Søren Kierkegaard havde levet, vilde han tilvisse have fulgt denne Sags Forhandling med sit skarpe Blik, og, naar han havde mødt de Herrer, der paastaae, at den rette Tid til at ordne Folketjerkens Forfatning er kommen, da vilde de sikkerlig, hvor gunstigt de end maatte finde Tiden, dog have fundet, *»Die blkket»* meget ugunstigt. Han stillede sig paa den rene Negations, den blotte og bare Protest's Standpunkt. Det kunde ved en løselig Betragtning synes overrassende, men er det ikke, naar man seer dybere ind i Forholdet, at Mand, der ere grundforskjellige fra ham i deres hele kirkelige Betragtning, Liv og Virksomhed, der see den hellige almindelige Kirke, hvor han kun saae en Kirkegaard, der sørge og klage over Folketjerkens Brøst, hvor han loe og spottede, dog i denne Sag have stillet sig paa det samme Standpunkt som han. Jeg kan imidlertid ikke i denne Sag stille mig paa dette Standpunkt. Man kan protestere mod et givet Forslag til en Forfatningsordning, men man kan ikke forud protestere mod ethvert Forfatningsforsøg. Den absolute Protest er ikke folketjerkelig berettiget, da Folketjirken dog har en ubestridelig Ret til at udforme sin Organisme og lade sig repræsentere i sit Forhold til Staten. Den er heller ikke kristelig berettiget, thi Folketjirken bliver jo ikke værre derved, at den optræder med en Repræsentation; den har sine Præster og Biskopper, hvem det hellige

Embete er overdraget i den treenige Guds Navn til Sacramenternes Forvaltning og Døds Forhyndelse. Deri ligger Skinnet, hvis Folketjirken ikke har Sændhed som Kirke, og ved Siden deraf har det kun Lidet at betyde, at den finder en Form for sine Udtalelser, Betænkninger og Beslutninger, en Repræsentation i Staten. Protesten er endelig heller ikke statsborgersk berettiget, efterat Grundloven har sagt, at Folketjerkens Forfatning ordnes ved Lov. Vilde vi leve under Grundlovens Omraade, og navnlig medvirke til, at den kan udfolde sit Indhold i organiske Love, maae vi ikke modsætte os ethvert Forsøg paa at bringe dens Ordre i Udførelse. Jeg bemærker dette, for at mit Standpunkt kan være klart. Jeg er ingen absolut Modstander af Forfatningsagen; jeg har ikke stillet mit Forfatningsforslag paa Skramt.

Men, saa langt jeg er fra denne Overlighed, saa langt er jeg ogsaa fra den modsatte Overlighed, hvor de Herrer staae, der paastaae, at Folketjirken gaaer sin Oplosning imøde, hvis den ikke faaer en Forfatning. Herimod maa det først erindres, at Folketjirken dog ikke er uden Forfatning; Grundloven vil derfor heller ikke, at der skal stables en Kirkeforfatning fra først af, men at den tilstedeværende skal ordnes. Dernæst maa det erindres, at Vor Herres Kirke intetsteds staaer og falder ved sin lovordnede Forfatning; den har sine Sacramenter, sin Bibel, sin Bøn og sin Lærerstand; paa dette Grundlag staaer den urokket, hvorledes saa end dens indvortes Vilkaar ordnes i Staten. Men Forfatningen er dog ikke derfor en ligegyldig Sag; den kan ordnes saaledes, at den bliver fremmede for